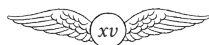

Cuvânt-înainte

QUIDDITCH, *O PERSPECTIVĂ ISTORICĂ* e unul dintre cele mai populare titluri din biblioteca școlară de la Hogwarts. Madam Pince, bibliotecara noastră, îmi spune că este „smulsă, lovită cu piciorul și, în general, maltrată” aproape zilnic – complimentul suprem pentru orice carte. Oricine joacă sau urmărește în mod regulat meciurile de Quidditch va savura cartea domnului Whisp la fel ca noi, cei interesați de istoria vrăjitoriei în general. Așa cum noi am dezvoltat jocul de Quidditch, și jocul ne-a dezvoltat pe noi; Quidditch-ul unește vrăjitoare și vrăjitori de toate felurile și ne apropie pentru a împărtăși momentele de bucurie, triumf și (pentru cei care țin cu Tunarii din Chudley) disperare.

Nu fără o oarecare dificultate, trebuie să recunosc, am convins-o pe Madam Pince să se despartă de una dintre cărțile ei ca să poată fi reprodusă pentru un public mai larg. Ba mai mult, când i-am spus că va ajunge și pe mâna Mageamiilor, ea a rămas o vreme fără cuvinte și n-a mișcat sau clipit timp de câteva minute. Când și-a revenit în simțiri a fost atât de îngrijorată, încât m-a întrebat dacă nu cumva mi-am pierdut mințile. Am fost încântat s-o liniștesc în privința asta și să-i explic de ce am luat această decizie fără precedent.

Cititorii Mageamii n-au nevoie de nicio prezentare despre activitatea celor de la Comic Relief și Lumos, așa că voi repeta acum explicația oferită doamnei Pince doar pentru vrăjitoarele și vrăjitorii care au cumpărat această carte. Comic Relief valorifică râsul în cel mai inventiv mod cu putință pentru a combate sărăcia și nedreptatea. Folosesc amuzamentul pentru a strânge fonduri cu ajutorul cărora să contribuie la salvarea și îmbunătățirea unor vieți – un fel de magie la care aspirăm toți. Lumos, pe de altă parte, aduce lumină în locurile cele mai

întunecate, descoperă copii ascunși de lume și îi călăuzește în drumul lor spre casă. Cumpărând această carte – și vă sfătuiesc s-o cumpărați, pentru că, dacă o răsfoiți prea mult fără s-o plătiți, veți fi victimele Blestemului hoțului – contribuiți la rândul vostru la această misiune magică.

Mi-aș înșela cititorii dacă aș spune că această explicație a mulțumit-o pe Madam Pince cu privire la oportunitatea de a pune la dispoziția Mageamiilor o carte din bibliotecă. Ea a sugerat mai multe alternative, cum ar fi să le spunem celor de la Comic Relief și Lumos că biblioteca a ars sau pur și simplu să susținem că eu aș fi murit fără să las vreo instrucțiune. Când i-am spus că, una peste alta, aș prefera planul meu inițial, a acceptat fără tragere de inimă să-mi dea cartea, deși, când a venit momentul s-o lase din mână, nu era pe deplin convinsă și am fost silit să-i dezlipesc degetele de pe cotor, unul câte unul.

Deși am scos din volum obișnuitele vrăji de bibliotecă, nu pot promite că acestea au dispărut cu totul. Se știe că Madam Pince are obiceiul să adauge blesteme neobișnuite în cărțile aflate în grija ei. Eu

însumi mângăleam cu gândul aiurea pe un exemplar din *Teorii ale transmutației transsubstanțiale* anul trecut și m-am trezit că volumul mă lovește cu sete peste cap. Vă rog să tratați cu grijă această carte. Nu-i rupeți paginile. N-o lăsați în baie. Nu pot promite că Madam Pince n-o să se repeadă asupra voastră, oriunde vă veți afla, și nu vă va aplica o amendă substanțială.

Nu-mi mai rămâne decât să vă mulțumesc că susțineți Comic Relief și Lumos și să-i implor pe Mageamii să nu încerce să joace Quidditch acasă; este, desigur, un sport pe de-a-ntregul inventat, și nimeni nu-l joacă cu adevărat. Aș profita de ocazie pentru a-i ura echipei Puddlemere United succes în sezonul următor.

A handwritten signature in black ink, reading "Albus Dumbledore". The script is elegant and cursive, with a large, flowing 'A' and a decorative flourish at the end.

Capitolul unu

Evoluția măturii zburătoare

NICIO VRAJĂ IZVODITĂ până acum nu le permite vrăjitorilor să zboare fără alt ajutor în forma lor umană. Cei câțiva animagi care se transformă în creaturi înaripate se pot bucura de zbor, dar sunt rarități. Vrajitoarea sau vrăjitorul care e Transmutat într-un liliac se poate ridica în aer, dar, având creierul unui liliac, uită încotro vrea s-o pornească atunci când își ia zborul. Levitația e un lucru obișnuit, dar strămoșii noștri nu s-au mulțumit să se ridice la un metru și jumătate de la pământ. Au vrut mai mult. Au vrut să zboare ca păsările, dar fără inconvenientul de a avea pene.

Suntem atât de obișnuiți ca în zilele noastre să existe cel puțin o mătură zburătoare în fiecare gospodărie de vrăjitor din Marea Britanie, încât rareori

ne mai oprim să ne punem întrebări. De ce a devenit umila mătură singurul mijloc de transport permis de lege pentru vrăjitori? De ce n-am adoptat și noi, cei din Occident, covorul atât de drag fraților noștri de la Răsărit? De ce n-am ales să producem butoaie zburătoare, fotolii zburătoare, căzi zburătoare – de ce mături?

Suficient de inteligenți să-și dea seama că vecinii lor Mageamii ar putea încerca să le exploateze puterile dacă le-ar cunoaște magnitudinea, vrăjitoarele și vrăjitorii au păstrat secretul cu mult înainte să intre în vigoare Codul Internațional al Păstrării Secretului Vrăjitoresc. Dacă tot trebuia să țină în casă un mijloc de zbor, era musai să fie ceva discret, ceva ușor de ascuns. Mătura era ideală în acest scop; nu era nevoie de nicio explicație sau scuză dacă era observată de Mageamii, era ușor de cărat și ieftină. Cu toate acestea, primele mături vrăjite pentru a putea zbura au avut câteva dezavantaje.

Documentele arată că vrăjitoarele și vrăjitorii din Europa au folosit mături zburătoare încă din 962 e.n. Într-un manuscris german cu anluminuri din

perioada aceea sunt înfățișați trei vrăjitori care descalecă de pe mături cu chipurile transfigurate de un mare disconfort. Guthrie Lochrin, vrăjitor scoțian care scria pe la 1107, vorbea despre „dosuri pline de așchii și trânji“, consecințele unei scurte călătorii cu mătura de la Montrose la Arbroath.

O mătură medievală expusă la Muzeul de Quiditch din Londra ne oferă o idee despre disconfortul îndurat de Lochrin (vezi Figura A). O coadă groasă de frasin nelăcuit, cu noduri, cu rămurele de alun legate neglijent la un capăt nu este nici confortabilă, nici aerodinamică. Vrăjile folosite asupra ei sunt la fel de simple: se poate deplasa doar înainte, cu o singură viteză; se poate ridica, coborî și opri.

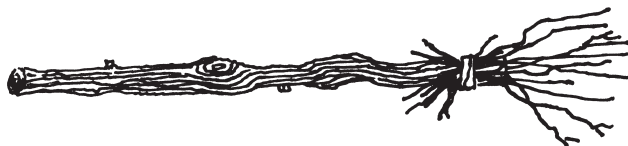

Fig. A

Întrucât familiile de vrăjitori de pe vremuri își făceau singure măturile, existau deosebiri enorme în ce privește viteza, confortul și manevrabilitatea mijlocului de transport de care dispuneau. Totuși, în secolul al XII-lea, vrăjitorii au învățat să facă schimb de servicii, așa că un meșteșugar iscusit putea da măhuri în schimbul unor elixire pe care vecinul le făcea mai bine ca el. Odată ce măturile au devenit mai confortabile, au fost folosite și de plăcere, nu doar ca mijloc de transport între punctul A și punctul B.